

KLOCKAN ÅTTA PÅ kvällen stannade en motorcykel på Säfärs gård. Det dröjde inte länge innan Säfär började svära över Ali. Sedan fortsatte han till Ahmad-Alis gård med sina svärsöner och den besökande karlen på motorcykeln och skrek till Ali, som skräckslagen satt i ett hörn och darrade:

– Var du så kåt att du inte kunde styra dig? Vet du, att idag har parsabadierna anfallit Gullamabad och tänkt våldta Khans fru i hans eget hus?

– Hur kan jag veta det? svarade Ali trotsigt.

Ali uppträdde fräckt, och han erkände inte sitt misstag. Tvärtom verkade han vara stolt över vad han gjort.

– Det var roligt att höra! sa Säfär rasande. Han gick till Ali och sparkade honom medan han skrek:

– Smaka på ditt djävulskap! Känn på det som våra släktingar får uppleva i Parsabad på grund av dig, din förbannade människa!

– Sluta! Slå mig inte! ropade Ali. Ni har slagit mig mer än tio gånger hittills. En hel natt har jag varit bunden vid ett träd ute på gården. Nu är jag sjuk. Jag orkar inte mer.

Men Säfär brydde sig inte om honom. Han fortsatte att

misshandla honom, nu med sitt bälte, medan han skrek:

– Du skulle ha tänkt på att det kunde sluta så här. Varför rymde du med Sherin?

– För att hon är kär i mig, sa Ali och fick några nya spårkar. Hon älskar mig. Det angår inte någon varför vi har rymt tillsammans.

– Jag dödar dig! skrek Säfär utom sig. Nu pratar du som rika människor i stan. Har du glömt vem du är och varifrån du kommer?

Ahmad-Alis hustru uppenbarade sig. Hon tog Säfärs hand, drog honom tillbaka och sa:

– Snälla, släpp honom! Han har gjort ett misstag. Sherin har lurat honom. Gå och straffa henne istället! Varför slår du den här stackaren?

– Jag struntar i henne. Hon är inte en av oss men den här idioten är vår släkting. Han skulle ha tänkt sig för två gånger innan han rymde med Sherin. Han har utsatt sina egna för stor fara, sa Säfär och tog ett djupt andetag.

– Tänker du döda honom? frågade Ahmad-Alis hustru ängsligt.

– Ja, gärna det. Ta idioten och bind honom vid trädet igen! sa Säfär och vände sig till svärsönerna. Låt honom stå på gården och andas frisk luft en natt till!

Vredgat gick han ut ur huset.

اوگنا فور اوگنا

En morgon gick Fatti till kostallet och upptäckte att kon var borta. Någon hade släppt lös den. I flera år hade Fatti misshandlats av sin före detta man, och allt som hon fått

efter skilsmässan var en gammal ko. Och nu var den borta.

Hon kände paniken stiga inom sig. Hon älskade kon, den sysselsatte henne hela dagarna. Hon brukade glömma sina egna bekymmer när hon tog hand om djuret.

– Jag har nog glömt att binda fast henne igår kväll, sa hon till sig själv och blev samtidigt rädd. Hon har kanske tagit sig till skogen på egen hand för att beta där.

Ensam vågade hon sig inte ut, på grund av parsabadierna. Hon behövde hjälp, men vem kunde hjälpa henne när de andra stod på vakt för att få tag på ensamma gullamabadierna? De skulle slå henne som hämnd för att gullamabadierna misshandlat deras ungar några dagar tidigare.

Hon bestämde sig för att gå till Khans gård för att fråga honom om hjälp. Sin egen farbror Dadi kunde hon inte fråga. Han skulle bara bråka med henne. Han inbillade sig att hon visste Alis hemligheter och ändå inte avslöjade något för honom.

Hon ropade på Khan. Istället kom Bibi ut ur huset, ilsken över att se henne där.

– I tusen år ska vi komma ihåg slagsmålet med parsabadierna, utbrast Bibi. Tack vare dig och din dumma bror fick vi ett helvete på halsen. Gå din väg! Jag vill inte se dig här.

– Min ko har försvunnit, sa hon och såg snopen ut. Någon måste hjälpa mig att hitta henne.

– Och vem tror du skall hjälpa dig? svarade Bibi. Jag vågar inte skicka min man till skogen för att leta efter din ko.

Fatti vände sig dystert om och fortsatte till Ahmirs hus,

men där fick hon svaret:

– Parsabadierna är törstiga på mitt blod just nu. Jag var värst med att slå deras ungar i fredags. Dom dödar mig om dom ser mig i skogen.

– Då går jag själv och letar efter kon, sa Fatti och sprang bort från Ahmirs gård. Låt parsabadierna döda mig, då!

– Gör inte något dumt! ropade Ahmir efter henne.

Men hon brydde sig inte om hans ord. Hon sprang vidare till gräsplanen utanför Gullamabad. Nu dansade snöflingorna i luften och föll mjukt på marken. Det var helt vitt på höjderna, där ingen fåraherde ännu uppenbarat sig.

Det var klart att hon inte kunde gå långt bort i skogen och leta efter kon, men hon kunde göra ett försök på betesmarkerna bakom Gullamabad. Särskilt på höjderna. Det kunde inte vara farligt att leta efter kon där. Dessutom hade den nog inte hunnit så långt.

– Jag ska hitta henne om Gud hjälper mig, mumlade hon för sig själv och gick försiktigt mot skogen i sina dåliga skor.

اوگنا شور اوگنا

Mahmud hade en jobbig dag. Snöflingorna föll i hans ögon och irriterade honom. Han frös om händer och fötten, medan han reparerade staketet runt odlingen efter vildsvinens framfart föregående sommar. Då hade gården varit fylld med saftiga och stora pumpor.

Plötsligt upptäckte han Nowroz med sin egen lillebror och två av deras avlägsna kusiner från Aliabad. De hade snö på kläderna och kom med illavarslande leenden mot

honom. Mahmud anade genast oråd. Besökarna stannade en bit bort och Nowroz ropade:

– Blinddjävel, kom hit! Jag vill snacka med dig.

– Jag arbetar, kom hit själv! svarade Mahmud.

– Va? Tror du att du är en kung? Kom hit, säger jag, annars skjuter jag på dig, din tok, ropade Nowroz och tog fram sitt gevär som hängde på ryggen.

Mahmud blev arg men gick fram till honom för att undvika bråk.

– Var har du din far idag? frågade Nowroz nyfiket.

– Imorse åkte han med Haji till stan för att handla och hälsa på Karbälais son, svarade Mahmud. Han ligger på sjukhuset efter bråket i fredags.

Mahmud stannade framför Nowroz.

– Oh, va bra att du är ensam idag då! Nu ska vi ordna en riktig fest åt dig i lugn och ro, va. Idag ska vi rädda din heder. Idag är det din dag. Följ med oss och njut av livet, ditt svin! Det är du värd, sa Nowroz och hängde tillbaka geväret på sin rygg.

– Vart ska vi? frågade Mahmud skrämt.

– Till ett trevligt ställe på andra sidan dalen, sa Nowroz skrattande. Där kommer dina drömmar att gå i uppfyllelse idag, va. Häng med som en karl! Vi har bråttom.

Pojkarna fnissade. Sakerligen hade de någonting skamligt på gång, men vad? Mahmud kunde inte ens gissa.

– Jag går ingenstans, svarade han och ville gå tillbaka till sitt arbete, men Nowrozs arga röst hindrade honom.

– Lägg band på din förbannade tunga! Du får inte svika mig just nu. Allt som vi gör här gör vi för att rädda din heder. Fattar du?

Sedan riktade han geväret mot Mahmud för att understryka sina ord. Mahmud började darra.

– Följ med oss, eller säg farväl till livet! sa Nowrozs lillebror.

De andra pojkarna fnissade när de iakttog den skrämde Mahmud, som nu inte visste vad han skulle ta sig till.

– Det snöar. Marken är slirig. Jag har svårt för att klättra. Jag kommer att ramla ner och skada mig, sa han.

– Ljug inte, för fan! sa Nowroz ilsket.

– Vad handlar det om?

– Det handlar om din krossade heder och om Parsabads ära. Följ med oss! Hjälp oss att rädda din ruttna manlighet från total förnedring!

– Då så, sa Mahmud missnöjd.

Nowroz rusade in i skogen bland hallonsnåren. Pojkarna sprang efter honom på den sliriga sluttningen men hade svårt att följa med. Mahmud gick motvilligt efter dem, bara för att undvika ett allvarligt slagsmål med Nowroz. Nowroz var ingen dålig människa, men han blev helt oregerlig om man inte lyssnade på honom.

اوگنا فور اوگنا